

UCHWAŁA Nr 83 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1956 r.

w sprawie zasad, kompetencji organów i trybu ustalania cen fabrycznych i cen porównywalnych na nowoprodukowane wyroby oraz w sprawie rejestrowania cen fabrycznych i cen porównywalnych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Zasady ustalania cen.

§ 1. 1. Przepisy uchwały dotyczą ustalania cen fabrycznych i cen porównywalnych nowych wyrobów.

2. Nie należy uważać za wyrób nowy takiego wyrobu, który różni się od wyrobów już produkowanych tylko nieznaczną poprawą jakości lub usunięciem wad.

§ 2. Ceny fabryczne artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe są cenom zbytu ustalonym dla tych artykułów. Jeżeli nowy wyrób wchodzi w skład grupy artykułów opodatkowanych, jego cenę fabryczną ustala się w wysokości planowanego kosztu własnego z dodaniem planowego zysku.

§ 3. 1. Ceny fabryczne artykułów; których ceny zbytu wyprowadza się z cen detalicznych przez potrącenie marży handlowej (artykuły konsumpcyjne), ustala się w wysokości przeciętnych planowanych kosztów własnych przedsiębiorstw danego resortu, powiększonych o planowy zysk.

2. Jeżeli ceny zbytu artykułów konsumpcyjnych nie pokrywają przeciętnych kosztów własnych ich produkcji, to za ceny fabryczne przyjmuje się ceny zbytu tych artykułów.

3. Zasady określania cen fabrycznych podane w ust. 1 i 2 nie dotyczą artykułów konsumpcyjnych produkowanych przez przedsiębiorstwa podległe radom narodowym oraz spółdzielnie.

§ 4. 1. Cenę fabryczną artykułu konsumpcyjnego produkowanego przez przedsiębiorstwa podległe radom narodowym oraz spółdzielnie ustala się w sposób następujący:

1) jeżeli cena zbytu zmniejszona o kwotę podatku obrotowego, wynikającą z zastosowania dla danego artykułu i podmiotu obowiązującej stawki podatku obrotowego, jest wyższa lub równa kosztowi własnemu, to cenę fabryczną ustala się zmniejszając cenę zbytu o kwotę podatku obrotowego;

2) jeżeli cena zbytu zmniejszona o obowiązujący podatek obrotowy kształtuje się poniżej kosztu własnego, wówczas Minister Finansów lub z upoważnienia Ministra Finansów wydziały finansowe prezydów wojewódzkich rad narodowych mogą, na wniosek organu ustalającego cenę, obniżyć stawkę podatkową na dany artykuł lub zwolnić go od podatku obrotowego; w tych przypadkach cenę fabryczną ustala się zmniejszając cenę zbytu o obniżony podatek obrotowy, a w razie zwolnienia od podatku obrotowego — w wysokości ceny zbytu; w razie nieuzyskania zgody na obniżenie lub zwolnienie od podatku obrotowego za cenę fabryczną przyjmuje się cenę zbytu zmniejszoną o obowiązujący podatek obrotowy.

2. Ceny fabryczne artykułów wytwarzanych z odpadów lub surowców miejscowych, do których stosuje się ulgi podatkowe, ustala się zmniejszając ceny zbytu o kwotę wynikającą z ustalonej dla danego artykułu i podmiotu stawki podatku obrotowego stosowanej w przypadkach, gdy używane są surowce (materiały) pełnowartościowe.

§ 5. 1. Na nowe rodzaje robót (usług) o charakterze przemysłowym ceny fabryczne ustala się w wysokości przeciętnego planowanego kosztu własnego tych robót (usług) z dodaniem planowego zysku.

2. Nie ustala się cen fabrycznych na roboty (usługi) o charakterze przemysłowym, świadczone na rzecz ludności. Wartość produkcji według cen fabrycznych tych robót (usług) ujmowana będzie w planie i w wykonaniu przez odjęcie od wartości produkcji według cen bieżących kwoty planowanego (zrealizowanego) podatku od operacji nietowarowych.

§ 6. 1. Ceny porównywalne na nowoprodukowane artykuły, z wyjątkiem artykułów określonych w ust. 2 i 3, ustala się w wysokości wynikającej z pomnożenia cen fabrycznych (§§ 2—4) przez współczynnik wyrażający stosunek ceny porównywalnej najbardziej zbliżonego artykułu do obowiązującej ceny fabrycznej tego artykułu.

2. Ceny porównywalne artykułów konsumpcyjnych, których ceny fabryczne nie pokrywają kosztów własnych ich produkcji, ustala się na poziomie przeciętnych planowanych kosztów własnych z dodaniem planowego zysku.

3. Ceny porównywalne wyrobów przemysłu: odzieżowego, skórzanego, owocowo-warzywnego i cukierniczego ustala się w wysokości przeciętnych planowanych kosztów własnych ich produkcji z dodaniem planowego zysku; przy ustalaniu tych kosztów własnych wlicza się tkaniny do kosztów produkcji odzieży, skóry gotowe do kosztów wyrobu przemysłu skórzanego i cukier do kosztów produkcji wyrobów przemysłu owocowo-warzywnego i wyrobów przemysłu cukierniczego po cenach fabrycznych, a nie po cenach nabycia (zbytu, hurtu).

4. Ustalone zgodnie z przepisami ust. 2 i 3 ceny porównywalne powinny być w przypadkach zmian cen podstawowych surowców (materiałów) lub zmian w placach skorygowane o współczynnik odpowiadający tym zmianom w stosunku do 1 stycznia 1956 r. Współczynniki te ustalane są przez ministrów sprawujących nadzór nad działalnością przedsiębiorstw wytwarzających dane wyroby w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

5. Ceny porównywalne wyrobów przemysłu owocowo-warzywnego i cukierniczego, wyrobów przemysłu mięsnego oraz wyrobów przemysłu piekarniczego ustala się jednolicie w skali krajowej. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może określić inne artykuły, na które ustalane będą ceny porównywalne jednolite w skali krajowej.

6. Zasada, o której mowa w ust. 2, może być za zgodą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego rozciągnięta na określone nowoprodukowane artykuły lub grupy artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

§ 7. 1. Ceny porównywalne robót (usług), o których mowa w § 5 ust. 1, ustala się w wysokości cen fabrycznych. W przypadkach zmian cen podstawowych surowców (materiałów) lub zmian w placach należy cenę fabryczną skorygować o współczynnik odpowiadający tym zmianom w stosunku do 1 stycznia 1956 r.

2. Wartość produkcji robót (usług) o charakterze przemysłowym świadczonych na rzecz ludności według cen porównywalnych równa jest wartości produkcji według cen fabrycznych obliczonej w sposób podany w § 5 ust. 2. W przypadkach zmian cen podstawowych surowców (materiałów) lub zmian w placach należy wartość produkcji skorygować o współczynnik odpowiadający tym zmianom w stosunku do 1 stycznia 1956 r.

3. Współczynniki, o których mowa w ust. 1 i 2, określają ministrowie sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwami wykonującymi dane roboty (usługi) w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Kompetencje organów oraz tryb ustalania i rejestrowania cen.

§ 8. 1. Ceny fabryczne i ceny porównywalne artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz robót (usług) o charakterze przemysłowym ustala ten organ, który jest upoważniony do ustalania cen zbytu na dane artykuły lub roboty (usługi).

2. Ceny fabryczne i ceny porównywalne artykułów i robót, o których mowa w ust. 1, ustala się w trybie obowiązującym przy ustalaniu cen zbytu tych artykułów i cen robót. Jeżeli nowy wyrób wchodzi w skład grupy artykułów opodatkowanych, jego cenę fabryczną ustala się w porozumieniu z Ministerstwem Finansów (z wydziałami finansowymi prezydów wojewódzkich rad narodowych, jeżeli chodzi o artykuły, których ceny zbytu ustalane są przez wojewódzkie komisje cen).

§ 9. 1. Ceny fabryczne artykułów konsumpcyjnych, na które ceny detaliczne ustalane są przez Państwową Komisję Cen, ustala w porozumieniu z Ministerstwem Finansów ministerstwo sprawujące nadzór nad działalnością przedsiębiorstw produkujących dane artykuły. Poziom kosztów nowych wyrobów dających się przyrównać do wyrobów dotychczas produkowanych powinien być uzasadniony jakością i użytkowością różnicą nowego wyrobu w stosunku do wyrobu porównywalnego.

2. Ceny fabryczne artykułów konsumpcyjnych produkowanych przez przedsiębiorstwa podległe radom narodowym oraz spółdzielnie, na które ceny detaliczne ustalają z mocy przekazanych im uprawnień prezydów wojewódzkich rad narodowych, ustala wojewódzka komisja cen w porozumieniu z wydziałem finansowym prezydium wojewódzkiej rady narodowej ze współudziałem przedstawiciela właściwego wojewódzkiego zarządu lub wojewódzkiego związku spółdzielczości pracy.

§ 10. 1. Ceny porównywalne artykułów konsumpcyjnych ustala ten organ, który zgodnie z przepisami § 9 upoważniony jest do ustalania cen fabrycznych.

2. Ceny porównywalne artykułów, o których mowa w § 6 ust. 5, ustala Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

§ 11. 1. Projekty cen fabrycznych i cen porównywalnych nowoprodukowanych artykułów należy przedstawić organowi właściwemu do ich ustalania co najmniej na jeden miesiąc przed rozpoczęciem produkcji artykułów. W uzasadnionych przypadkach wnioski o ustalenie ceny fabrycznej i ceny porównywalnej może być za zgodą dyrektora jednostki nadrzędnej przedsiębiorstwa złożony w terminie późniejszym, jednak z takim obliczeniem czasu, by — uwzględniając terminy trybu ustalania ceny — ustalenie ceny nastąpiło przed datą zbytu artykułu (roboty).

2. Wnioski o ustalenie ceny powinny zawierać uzasadnienie różnicy między nowym wyrobem a wyrobem najbardziej zbliżonym.

§ 12. 1. Ministerstwa obowiązane są w ciągu 3 dni od daty ustalenia ceny porównywalnej na nowoprodukowane artykuły i roboty o charakterze przemysłowym zarejestrować te ceny w Głównym Urzędzie Statystycznym.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy cen porównywalnych artykułów nietypowych oraz nietypowych robót o charakterze przemysłowym.

3. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego określi w terminie do dnia 29 lutego 1956 r. tryb postępowania przy rejestrowaniu cen na nowoprodukowane artykuły i roboty (usługi).

4. Odpis decyzji o ustaleniu ceny porównywalnej z podaniem numeru zarejestrowania ministerstwa przesyłają centralnym zarządom przemysłu (zarządom przemysłu) oraz przedsiębiorstwom podległym produkującym dane artykuły w terminie 3 dni od daty otrzymania potwierdzenia rejestracji w Głównym Urzędzie Statystycznym.

§ 13. 1. Ministerstwa oraz przedsiębiorstwa obowiązane są prowadzić ewidencję cen fabrycznych i cen porównywalnych wszystkich produkowanych artykułów począwszy od cen artykułów ustalonych na dzień 1 stycznia 1956 r.

2. Ewidencja powinna w szczególności zawierać następujące dane:

- 1) nazwę artykułu według cennika,
- 2) jednostkę miary,
- 3) wysokość ceny fabrycznej,
- 4) wysokość ceny porównywalnej,
- 5) numer statystyczny wyrobu i grupy, do jakiej dany artykuł zaliczony jest w jednolitym wykazie towarów ustalonym przez Główny Urząd Statystyczny,
- 6) datę rejestracji oraz numer rejestracyjny ceny porównywalnej w Głównym Urzędzie Statystycznym,
- 7) datę i numer decyzji właściwego organu o ustaleniu ceny zbytu lub ceny detalicznej oraz wysokość tych cen.

§ 14. 1. Prezydja wojewódzkich rad narodowych (wydziały statystyczne) prowadzić będą rejestr cen porównywalnych artykułów, na które ceny zbytu i ceny detaliczne ustalane są przez wojewódzkie komisje cen. Ceny te nie podlegają jednak rejestracji w Głównym Urzędzie Statystycznym. Rejestr powinien zawierać dane określone w § 13 ust. 2 pkt 1—4 i 6 oraz numer statystyczny grupy wyrobów, do jakiej dany artykuł zaliczony jest w jednolitym wykazie towarów ustalonym przez Główny Urząd Statystyczny.

2. Prezydja wojewódzkich rad narodowych (wojewódzkie komisje cen) prowadzić będą ewidencję cen fabrycznych artykułów, na które ceny zbytu i ceny detaliczne są przez nie ustalane.

3. Wojewódzkie komisje cen przesyłają odpisy decyzji o ustaleniu ceny fabrycznej i ceny porównywalnej przedsiębiorstwom produkującym, jednostkom bezpośrednio nadziedzonym nad tymi przedsiębiorstwami oraz wydziałowi finansowemu prezydium wojewódzkiej rady narodowej z podaniem numeru zaewidencjonowania i numeru zarejestrowania ceny porównywalnej.

Przepisy końcowe.

§ 15. Dla określonych grup artykułów konsumpcyjnych (§ 3) mogą być za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów ustalane przez ministrów tymczasowe ceny fabryczne na zasadach podanych w § 3. W ciągu 14 dni od daty zbycia pierwszej partii wyrobów należy wystąpić w obowiązującym trybie o ustalenie ostatecznej ceny fabrycznej.

§ 16. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów i Prezesem Państwowej Komisji Cen określi tryb postępowania przy ustalaniu cen fabrycznych artykułów konsumpcyjnych (§§ 3 i 4), sporządzania wniosków, opracowywania kalkulacji, ich rozpatrywania oraz uzgadniania.

§ 17. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może rozciągnąć przepisy uchwały na wyroby dotychczas produkowane, na które nie zostały ustalone ceny fabryczne i porównywalne.

§ 18. Przepisy uchwały, w których jest mowa o ministerstwach i ministrach, stosuje się odpowiednio do centralnych urzędów, central spółdzielni, prezesów centralnych urzędów i zarządów central spółdzielni.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak